Instanța de fond: Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani, judecător Nicula Rodica
Dosarul nr. 3r-790/25
2-25165621-02-3r-24122025

D E C I Z I E

22 iunie 2026 mun. Chișinău

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru

În componența:
Președintele completului, judecător Sîrbu Victoria
Judecători Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei

examinând fără participarea părților, recursul declarat de Țurcanu Corneliu,
împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, din 05 decembrie 2025,
emisă în cauza de contencios administrativ, intentată la acțiunea formulată de Țurcanu Corneliu împotriva Serviciului Fiscal de Stat cu privire la anularea actelor administrative individuale defavorabile,

a c o n s t a t a t :

Circumstanțele cauzei

La 27 noiembrie 2025, Țurcanu Corneliu a depus acțiune împotriva Serviciului Fiscal de Stat, solicitând:

- anularea deciziei Serviciului Fiscal de Stat nr. 770/3393 din 16 septembrie 2025 și nr. 754/229 din 07 noiembrie 2025;
- constatarea stingerii prin prescripție a dreptului statului de a determina obligațiile fiscale pentru anii 2015 și 2017 și corelativ a obligațiilor fiscale aferente acestor perioade;
- obligarea Serviciului Fiscal de Stat să emită decizia de stingere prin prescripție și să radieze din evidențe obligațiile fiscale aferente acestor ani (2015 și 2017).

Totodată, reclamantul a solicitat suspendarea executării deciziei Serviciului Fiscal de Stat nr. 770/3393 din 16 septembrie 2025.

În motivarea cerinței de suspendare a actului administrativ contestat, reclamantul a menționat că decizia contestată a fost emisă după împlinirea termenului maxim de prescripție prevăzut de art. 264 din Codul fiscal pentru anii 2015 și 2017, se bazează, în fapt, pe o concepție de imprescriptibilitate declarată neconstituțională de Curtea

Constituțională prin Hotărârea nr. 10/2024.

Sub aspectul pericolului iminent de prejudicii ireparabile, executarea imediată a deciziei nr. 770/3393 ar permite pârâtului să declanșeze proceduri de executare silită, inclusiv urmărirea veniturilor și aplicarea de sechestre asupra bunurilor reclamantului, deoarece suma de 832.688 lei este considerabilă pentru o persoană fizică și are capacitatea de a destabiliza profund situația economică a reclamantului.

Totodată, reclamantul a menționat că a formulat o astfel de cerere în contestația din 13 octombrie 2025, iar lipsa (refuzul) suspendării în procedura administrativă (scrisoarea SFS nr.26-24-11/170883 din 16 octombrie 2025) l-a determinat să solicite instanței suspendarea actului contestat.

Soluția instanței de fond

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, din 05 decembrie 2025, cererea depusă de Țurcanu Corneliu, cu privire la suspendarea executării deciziei Serviciului Fiscal de Stat nr.770/3393 din 16 septembrie 2025, a fost respinsă ca neîntemeiată.

Solicitarea recurentului

La 15 decembrie 2025 (*în interiorul termenului prevăzut la art. 242 Cod administrativ*), Țurcanu Corneliu, a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, din 05 decembrie 2025, solicitând anularea acesteia și emiterea unei noi încheieri, prin care să fie admisă cererea cu privire la aplicarea măsurilor provizorii.

În esență, în motivarea cererii de recurs s-a menționat că încheierea contestată este ilegală și neîntemeiată, fiind adoptată cu interpretarea și aplicarea eronată a normelor de drept material, precum și prin ignorarea argumentelor esențiale invocate de aceasta.

Astfel, recurentul a susținut că raționamentul expus de prima instanță, potrivit căruia paguba iminentă trebuie demonstrată prin analize concrete și probe concludente, că ilegalitatea actului administrativ nu se prezumă și nu ar fi fost dovedită, precum și că examinarea legalității actului la această etapă ar fi prematură, denaturează standardul prevăzut de art. 172 alin. (2) Cod administrativ, întrucât suspendarea are caracter preventiv, iar legea nu impune dovedirea definitivă a ilegalității actului, ci existența unor suspiciuni serioase și rezonabile cu privire la legalitatea acestuia, evaluate *prima facie*, fără examinarea fondului.

De altfel, în opinia recurentului, instanța de fond a aplicat un standard probatoriu excesiv, condiționând suspendarea de o probare aproape completă a ilegalității și a prejudiciului, deși acestea urmează a fi examinate în fond.

În acest sens, recurentul a remarcat că potrivit practicii judiciare relevante (*decizia Curții de Apel Chișinău din 29 noiembrie 2021, dosar nr. 3r-394/21, în cauza SA „Vinuri-Ialoveni" în proces de insolvabilitate v. SFS*), condițiile prevăzute de art. 172 alin. (2) Cod administrativ nu urmează a fi îndeplinite cumulativ, fiind suficientă

confirmarea uneia dintre acestea.

Respectiv, recurentul a susținut că, în speță, există cel puțin o suspiciune serioasă și rezonabilă cu privire la legalitatea actului fiscal, întrucât acesta a fost emis în anul 2025 pentru perioade care, raportate la termenele maxime de prescripție de 4/6 ani și la efectele unei hotărâri constituționale referitoare la imprescriptibilitate, ar putea fi prescrise.

Totodată, recurentul a invocat existența unui pericol iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea actului fiscal, având în vedere caracterul executoriu al deciziei Serviciului Fiscal de Stat și posibilitatea aplicării măsurilor de executare, inclusiv sechestrarea bunurilor și blocarea conturilor, cu afectarea capacității recurentului de a-și acoperi cheltuielile curente, deoarece suma de 832.688 lei este una considerabilă, reprezentând aproximativ 52 de salarii medii lunare, în timp ce veniturile recurentului pentru ultima perioadă raportată au constituit 16.500 lei.

Suplimentar recurentul a susținut că, deși instanța de fond a făcut trimitere la Recomandarea Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei nr. (89)8, aceasta nu a aplicat efectiv criteriile acesteia, respectiv evaluarea riscului unor prejudicii dificil de reparat și a existenței unui caz *prima facie* privind valabilitatea actului.

Mai mult, recurentul a subliniat că rolul provizoriu și preventiv al suspendării, care urmărește menținerea unui echilibru până la soluționarea fondului și evitarea producerii unor consecințe greu reversibile. În același sens, a făcut trimitere la doctrina cu privire la suspendarea executării silite, potrivit căreia această instituție reprezintă un mecanism de prevenire a prejudiciilor ireparabile și a dificultăților juridice iremediabile, neputând fi condiționată de o probare exhaustivă similară examinării fondului.

În concluzie, recurentul a susținut că instanța de fond a aplicat eronat standardul juridic al suspendării, fără a evalua corespunzător aparența de nelegalitate a actului și riscurile concrete generate de executarea acestuia.

Aprecierea instanței de recurs

Verificând legalitatea încheierii judecătorești contestate, pe baza dosarului și a motivelor invocate în recurs, Completul de contencios administrativ statuează de a respinge cererea de recurs și a menținere încheierea instanței de fond, reieșind din considerentele ce succed.

Conform art. 243 alin. (1) lit. b) Cod administrativ, examinând recursul împotriva încheierii judecătorești, instanța respinge recursul, iar conform alin. (2)-(4) al aceluiași articol, instanța competentă soluționează recursul împotriva încheierilor judecătorești fără ședință de judecată. Dacă consideră necesar, instanța competentă poate cita participanții la proces. Decizia prin care se soluționează recursul împotriva încheierii judecătorești se motivează în scris. După finalizarea procedurii de soluționare a recursului împotriva încheierii judecătorești, dosarul judiciar se transmite instanței competente în termen de 3 zile.

În corespundere cu art. 241 alin. (1), (3) Cod administrativ, încheierile primei instanțe și ale instanței de apel pot fi contestate cu recurs, separat de hotărâre, în cazurile prevăzute de prezentul cod și de alte legi. Pentru contestarea cu recurs a încheierilor judecătorești se aplică corespunzător prevederile cap. III din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

În fapt, din actele cauzei rezultă că prin decizia nr. 106367/18 din 18 mai 2021, Serviciul Fiscal de Stat a inițiat în privința lui Țurcanu Corneliu un control fiscal tematic, prin aplicarea metodelor indirecte de estimare a venitului impozabil pentru perioadele fiscale A/2015–A/2019, având ca obiect determinarea obligațiilor fiscale cu privire la impozitul pe venit al persoanei fizice pentru perioadele menționate.

La finalizarea controlului, la 29 august 2025, Serviciul Fiscal de Stat a întocmit actul de control fiscal nr. 5-744696, continuat pe formularele nr. 5-744697–5-744700, prin care a constatat pretinsa nedeclarare a venitului impozabil pentru anii 2015 și 2017 și a stabilit impozit suplimentar în sumă de 75.510 lei pentru anul 2015 și 205 .87 lei pentru anul 2017.

Ulterior, prin decizia nr. 770/3393 din 16 septembrie 2025, Serviciul Fiscal de Stat a dispus determinarea și încasarea unor obligații fiscale în sumă totală de 832.688 lei, dintre care: impozit pe venit în sumă de 280.997 lei, inclusiv 75.510 lei pentru anul 2015 și 205.487 lei pentru anul 2017; majorări de întârziere în sumă de 295.194 lei; amendă în sumă de 252.897 lei pentru eschivarea de la calcularea și plata impozitului; amendă în sumă de 600 lei pentru nerespectarea modului de întocmire a declarațiilor pentru anii 2015 și 2017; precum și amendă în sumă de 3.000 lei pentru împiedicarea activității Serviciului Fiscal de Stat, prin neprezentarea declarațiilor pe venit pentru aceiași ani.

La caz, considerând neîntemeiată soluția autorității fiscale, Țurcanu Corneliu a înaintat acțiune în contencios administrativ împotriva Serviciului Fiscal de Stat, solicitând anularea deciziilor nr. 770/3393 din 16 septembrie 2025 și nr. 754/229 din 07 noiembrie 2025, constatarea stingerii prin prescripție a dreptului statului de a determina obligațiile fiscale pentru anii 2015 și 2017, precum și obligarea Serviciului Fiscal de Stat să emită decizia de stingere prin prescripție și radierea obligațiilor fiscale aferente.

Totodată, reclamantul a solicitat suspendarea executării deciziei Serviciului Fiscal de Stat nr. 770/3393 din 16 septembrie 2025.

Fiind învestită cu soluționarea aspectului aplicării măsurilor provizorii, prin încheierea din 05 decembrie 2025, Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani, a respins ca neîntemeiată cererea de suspendare.

În materie de drept, instanța de recurs menționează că potrivit art. 214 alin. (1) Cod administrativ, suspendarea executării actului administrativ individual contestat poate fi solicitată de către reclamant instanței de judecată care examinează acțiunea de contencios administrativ. Reclamantul poate solicita instanței de judecată competente suspendarea executării actului administrativ individual până la înaintarea acțiunii în

contencios administrativ dacă autoritatea publica învestită cu soluționarea cererii prealabile a refuzat suspendarea sau nu a soluționat cererea de suspendare în termenul stabilit la art. 172 alin. (3).

În context, reieșind din prevederile art. 172 alin. (2) Cod administrativ, motivele suspendării sunt: a) existența unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil; b) existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil.

În acest sens, Completul judiciar conchide că la dispunerea suspendării actelor administrative urmează a fi constatate obligatoriu existența acelor temeiuri necesare a fi întrunite, invocate prin lege.

Atât cazul bine justificat, cât și paguba a cărei iminentă producere ar fi înlăturată prin suspendarea executării actelor administrative, trebuie să fie indicate și probate în concret, nu doar afirmate prin preluarea textelor de lege, așadar cert fiind instituită obligația probării faptului că existența acestor condiții nu se prezumă, ci trebuie dovedite de persoana lezată care a solicitat suspendarea executării actului administrativ.

Cu referire la primul temei prevăzut de legislator – existența unor suspiciuni serioase și rezonabile referitor la legalitatea actului defavorabil, Completul de judecată notează că prin noțiunea de suspiciuni rezonabile cu privire la legalitatea actului administrativ individual, se înțeleg acele circumstanțe de fapt, ce ar convinge judecătorul că actul administrativ individual ar fi ilegal, deoarece ilegalitatea propriu zisă a actului administrativ individual defavorabil, este un element de fond și se verifică doar în cadrul dezbaterilor judiciare.

În privința acestei condiții de suspendare, instanța nu poate aprecia discreționar și arbitrar necesitatea unei asemenea măsuri, ci doar prin raportare la probele administrate în cauză, care trebuie să ofere suficiente indicii aparente de răsturnare a prezumției de legalitate, dar totodată fără a analiza pe fond conținutul actelor administrative.

La caz, potrivit cererii de suspendare și în conținutul cererii de recurs, partea a reiterat faptul că legalitatea actelor contestate ridică suspiciuni rezonabile, iar efectele lor reprezintă un risc de prejudiciu ireparabil.

Astfel, instanța de recurs constată că argumentele recurentului referitor la pretinsa ilegalitate a deciziei Serviciului Fiscal de Stat nr.770/3393 din 16 septembrie 2025 prin prisma caracterului tardiv a pretinselor constatări din actul contestat nu este suficientă pentru a justifica suspendarea executării acestuia, în lipsa unor elemente probatorii care să susțină aceste afirmații.

Totodată, instanța consideră că aceste aspecte reprezintă elemente ce țin de fondul acțiunii în contencios administrativ și nu demonstrează, la etapa examinării cererii de suspendare, existența unor suspiciuni serioase și rezonabile privind ilegalitatea actului contestat.

Așadar, pentru a fi incident temeiul prevăzut de art. 172 alin. (2) lit. a) din Codul administrativ, reclamantul urma să prezinte indicii suficiente care să pună sub semnul unei îndoieli puternice legalitatea actului administrativ contestat, prin evidențierea unor încălcări evidente ale normelor de competență, procedură sau drept material. În cauză însă, recurentul s-a limitat la reiterarea unor argumente ce urmează a fi analizate la examinarea fondului litigiului, fără a demonstra existența unor vicii aparente și evidente ale actului administrativ care ar justifica suspendarea efectelor acestuia.

Instanța de recurs subliniază că analiza caracterului raporturilor ce au stat la baza emiterii actelor contestate, a existenței sau inexistenței creanței pretinse, precum și a legalității calculelor efectuate nu poate fi realizată în cadrul procedurii sumare de suspendare, deoarece ar presupune anticiparea soluției asupra fondului cauzei, ceea ce excedează limitelor acestei proceduri.

Deci, la etapa dată a procesului, fără a prejudicia fondul cauzei, reieșind studiul sumar al înscrisurilor dosarului, în limita împuternicirilor acordate de legiuitor la soluționarea chestiunii de suspendare a executării actului administrativ contestat, Colegiul judiciar nu a stabilit existența suspiciunilor serioase și rezonabile privind legalitatea actelor contestate.

În aceeași ordine de idei, instanța apreciază ca nefondate alegațiile expuse de recurent, cu privire la faptul că executarea silită a actelor contestate i-ar afecta grav echilibrul financiar, deoarece aspectele respective nu echivalează cu dovada unui prejudiciu ireparabil în sensul legii.

De altfel, indisponibilizarea unor bunuri sau conturi în cadrul procedurii de executare nu reprezintă, în sine, o atingere ireversibilă a dreptului de proprietate, întrucât legea oferă mecanisme de contestare și eventuală restituire a sumelor sau ridicarea măsurilor de asigurare în cazul anulării actului administrativ.

Mai mult, susținerea recurentului cu privire la existența unui prejudiciu material ireparabil este una generică și ipotetică, deoarece în susținerea pretențiilor sale, nu a prezentat date concrete, documente financiare sau alte mijloace de probă care să demonstreze că executarea actului ar conduce inevitabil la un prejudiciu ireversibil sau la imposibilitatea desfășurării activității economice. Or, simpla dificultate financiară sau impactul economic al executării unei obligații fiscale nu echivalează, prin sine, cu un prejudiciu ireparabil în sensul legii.

În continuare, cu referire la condiționarea suspendării actului administrativ contestat de existența unui caz bine justificat, cât și a iminenței producerii pagubei, întrucât eventual producerea unei pagube trebuie să fie o consecință directă a cazului bine justificat, instanța de recurs reține că la caz, nu s-a confirmat necesitatea suspendării actului administrativ contestat, așa cum prin probele administrate, nu se justifică cazul de suspendare și nu denotă iminența producerii pagubei ca consecință directă a nesuspendării.

În același sens, instanța de recurs consideră necesar de a sublinia faptul că reclamantul nu a invocat motive plauzibile în vederea dispunerii suspendării actului

administrativ contestat, iar motivele indicate în art. 172 alin. (2) Cod administrativ, care ar justifica suspendarea executării actului administrativ contestat, nu sunt întrunite, întrucât paguba iminentă, precum și ilegalitatea actului administrativ nu i se prezumă, ci trebuie dovedite de persoana lezată, prin probe concludente și pertinente. Prin urmare, recurentul nu a demonstrat existența unui pericol iminent și concret de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea actului contestat. Invocarea faptului că suma de 832.688 lei este una considerabilă, reprezentând aproximativ 52 de salarii medii lunare, în timp ce veniturile recurentului pentru ultima perioadă raportată au constituit 16.500 lei nu sunt suficiente, prin ele însele, pentru a confirma existența unui prejudiciu ireversibil.

Sub aspectul celor invocate supra, instanța de recurs reține că prejudiciile de natură patrimonială, în lipsa unor circumstanțe excepționale care să demonstreze imposibilitatea reparării lor ulterioare, nu pot fi asimilate automat unor prejudicii ireparabile în sensul art. 172 alin. (2) lit. b) din Codul administrativ, iar de rând cu aceste aspecte, instanța de recurs reține că scopul suspendării nu este acela de a înlătura efectele unui act administrativ doar în baza unor eventuale riscuri sau presupuneri, ci de a preveni consecințe grave și ireparabile, atunci când acestea sunt dovedite prin elemente obiective. Astfel, în speță, asemenea circumstanțe nu au fost demonstrate.

Prin urmare, instanța de recurs conchide că cererea de suspendare a actului administrativ contestat la caz din motivele invocate, nu își găsește suportul de fapt și de drept, aceasta în mod just fiind respinsă de către instanța de fond.

Cu atât mai mult, reclamantul nu ține cont de faptul că în cazul unei eventuale hotărâri favorabile, devin aplicabile prevederile art. 228 alin. (1) Cod administrativ, în conformitate cu care, actul administrativ individual anulat de către instanța de judecată, nu produce efecte juridice, în totalitate sau în partea anulată, din momentul emiterii lui.

Respectiv, în cazul emiterii unei hotărâri judecătorești favorabile, reclamantul va fi restabilit în drepturile încălcate, inclusiv având posibilitate să solicite compensarea prejudiciului cauzat prin actul nominalizat, în cazul în care va fi demonstrată existența prejudiciului, iar argumentele contrare nu pot fi reținute, întrucât sunt lipsite de justificare, având caracter declarativ.

Din considerentele menționate și având în vedere că nu au fost constatate careva temeiuri de fapt și de drept, doveditoare a ilegalității încheierii contestate și care ar duce la anularea acesteia, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ ajunge la concluzia de a respinge recursul ca fiind neîntemeiat și de a menține încheierea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 05 decembrie 2025.

În conformitate cu prevederile art. 243 alin. (1) lit. b) Cod administrativ, Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru

d e c i d e:

Se respinge recursul declarat de Țurcanu Corneliu, împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, din 05 decembrie 2025, emisă în cauza de contencios administrativ, intentată la acțiunea formulată de Țurcanu Corneliu împotriva Serviciului Fiscal de Stat cu privire la anularea actelor administrative individuale defavorabile.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecător Sîrbu Victoria

Judecători Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei